

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת שְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ט - חלק כ"ט

קונטרס 569

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

ספר תקוני הזהר

מהתנא האלהי

רבי שמעון בן יוחאי זי"ע

שבעים פנים לתורה במלת בראשית

עם

ניצוצי זהר

תוכן

מסורת הזהר, ציון הכפלת כל מאמר וענין — בשלימותו בהרחבת דברים, או בקיצור ומעין תוכנו — בכל חלקי הזוהר תקונים וזהר חדש.

השוואות עם מאמרי חכמינו ז"ל המובאים בתלמוד בבלי וירושלמי, בכל מדרשי הלכה ואגדה, תרגומים וילקוטים. ציונים לספרי רבותינו הגאונים והפוסקים, ראשונים ואחרונים, בבירור שיטות הזוהר להלכה.

תמצית דברי גדולי המפרשים בפשט שבסוד.

באורים והארות להרבה מאמרים שתומים

מאת

הגאון רבי ראובן במוה"ר משה מרגליות זצ"ל

הוצאת מוסד הרב קוק, ירושלים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

מִצְדִיקֵי הָרְבִים

הקדמה אחרת לתקוני זהר יז

לראש חדש אלול יום א

בראשית ברא אלקים וגו'

כתב (וביא"ו י"א) והמשכילים יזהירו כוזה הרקיע וגומר אליו אינו ר' שמעון בן יוחאי וחבריו רבי אלעזר בריה רבי אבא רבי יוסי רבי חייא רבי יצחק א) ושאר חברייה אדוהרו והירו (ב'א דמוהירין) לעילא כוזה הרקיע. מאי כוזה ג) אלא כד עבדו האי חבורא אסתכמו עליה לעילא וקראו ליה "ספר הוהר" ומצדיקי הרבים ביה יהון נפשיהן ככבים לעולם ועד ג) דלא אחחשיך נהורא דלהון לעלם ולעלמי עלמין ד) בהווא ומנא דאתחבר האי חבורא שרותא איתיהיב לאליהו ה) לאסכמא עמהון ביה. ולכל מארי מתיבתא דלעילא ותתא ו) וכל חיילין דמלאכין עלאין ונשמתין עלאין דמהו עמהון באסכמותא ורעותא כחדא. **פתח אליהו** ז) ואמר רבון עלמין אתה הוא חד ולא בחשבון. אתה הוא עלאה ע"ל כל עלאין, סתימא ועל כל סתימין. לית מחשבה תפיסא כך כלל. אתה הוא דאפיקת עשר תקונין. וקרינן לון עשר ספירין ה). לאנהגא בהון עלמין סתימין דלא אתגליין. ועלמין דאתגליין ו). ובהון אתכסיאת (ב"א אתכסיא) מבני נשא. ואנת הוא דקשרי לון ומיחד לון ז). ובגני דאת מלגא. כל מאן דאפרשי חד מן חברה מאלין עשר. אתחשב ליה כאלו אפרשי כך א). ואלין עשר ספירין. אינון אוליין כסדרין חד אריך וחד קצר וחד בינוני. ואנת הוא דאנהיג לון. ולית מאן דאנהיג לך. לא לעילא ולא לתתא ולא מכל סטרא. לבושין תקינת לון לון-ז) דמנייהו פרחין נשמתין לבגי (ב"א דבני) נשא וכמה גופין תקינת לון דאתקריאו גופא לגבי לבושין דמכסיין עליוהון. ואתקריאו בתקונא דא. חסד רייע ימינא ג) גבורה דיועא שמאלא. תפארת גופא ד). נצח וחד תרין שוקין ט). ויועד סיומא דגופא אות ברית קדש. מלכות פה. תורה שבעל פה קרינן ליה טו). חכמה מוחא יו). איהו מחשבה מלוג. בינה לבא יי). ובה הלב מבין. ועל אלין תרין כתיב (ברמיא כ"ט-ה) הנסחרות ליי אלקינו. כתר עליון איהו כתר מלכות יט) ועליה אתמר (ישעיה מ"ו י) מגיד מראשית אחרית כ). ואיהו קרקפתא דתפליא: (ב"א קרקפתא דלא מנח תפלי:). כלל מלוג איהו וי"ד ק"א וא"ו ק"א דאיהו ארח אצילות. איהו שקי דאילוגא: בדרועיו וענפיו (ב"א ואנפיו) כמא דאשקי לאילנא ואתר-ב). בהווא שקי:

רבון העולמים אתה הוא עלת העלות וסבת הסבות דאשקי לאילנא בהווא בניען והווא בניען איהו כנשמתא לגופא. דאיהו חיים לגופא. ובך לית דמיון ולית דיוקנא מכל מה דלוג ולבר. ובראת שמיא וארעא. ואפיקת מנהון שמשא וסיהרא וככביא ומזלי. ובארעא אלניו ורשאין וגנתא דעדן ועשבין וחיוון ועופין ונונין ובני נשא. לאשתמועא בהון עלאין ואיך יתנהגון בהון עלאין ותתאין. ואיך אשתמועאן מעליא ותתאי. ולית בך דידע כלל ובר מינך לית יחידא

ניצוצי זהר
 א) הגריא העיר שלא נפרט ביה ר' יהודה שמוכר בכל מקום. וכי בבאר לחי רואי שוהו לפי שיסוד התקונים היה בבערתא שאשטמו שם ריש וריא ומבאר בוהר חדש תבוא (ניט) ג) שר' יהודה לא היה שם וכשנשאלה אלה בבי מדרשא קם ר' יהודה ברי אלעי ואמר חל על גריעותא דבר יוחאי ולית מאן דידע מניה ואלו ידעו לית רשו לגלאה ליה כו). הרי שהיו חברים שידעו אבל לא היה להם רשות גלות ורי' עצמו לא ידע וממילא שלא היה שם כלל ועי' כספ"י ובהגהות מהר"צא אות פי"ג.
 ב) עי' רע"ט נשא קס"ד ב. מן הוהרא דאימא עלאה. בהעלותא קס"ג ב.
 ג) עי' בתקוני דיה (צ"ד א) ככביא דהן קיימן לעלם וכו'). והרי"א כ' שרייקו דלא קאי על עצם האור של כוכבים שיסוד דלעיל משמע שכוכבים מהירים יותר מהר הרקיע. ויעוין בחס"י בבא תרתי"ב ו' קצ"ב ד"ה מצדיקי הרבים אומר ריי דרקיע מהירי פני מכוכביה ב).
 ד) ברך דתתא עשה"כ כ' שהריגש למה נמשלו הצדיקים לכוכבים ולא לחמה ולבנה, ותריך לשתי סיבות א' שמהם ולבנה אחרים אבל כוכבים הם רבים, וזה אפרו ביה יהון נפשיהן. וגם סיבה ב' הכוכבים לא ישנה אורם לעולם אבל בחמה ולבנה כתיב וחדרה הלבנה ובשה החמה וזו אפרו לא אשכי תהורא דלהון כו). ועי' רע"י (ע"ב ע"ב) ובניצוצי שם.
 ה) עי' ריש הקדמה א' ע"א.
 ו) עי' ד"ה יתרו (ל"ו ב) תרין מתביבת אית לעילא כו). לקי תכ"ב (ס"ג ב).
 ז) עי' שכלי הלקט השלם ענין תפלה י"ח.
 ח) עי' סבתא מצאני ששאל היר"ר אברהם ברי דוד זצ"ל הלא אפרו תכמים מכאן ואילן אסור לספר בשבחו של מקום וכי והרי תפלת ר' סעדיה זצ"ל קל אותה הבקשה שיש בה כמה שבחות. וגם בקשה אחרת שקורין אותה "בקשת אליהו" האך קורין אותה, והשיב כך יג' שלא אסור לספר בשבחו של מקום אלא בצבור או בעיקר התפלה אבל וכי ועיון בראש ס' האשכול הראב"ז (ירושלים תרצ"ה) עי' י"ט.
 ח) עי' במדר' נשא פי"ד י"ב.
 ט) עי' לקי ריש תכ"ב (ס"ג ב).
 י) עי' לקי תכ"ב (ס"ב ב).
 יא) עי' לקי תסי"ט (ק"ז ס"ב) דמל מאן דנטייל מלכות בלא ט' ספירן כאלו מקצץ בנטייען. וכל מאן דנטייל ט' ספירן בלא מלכות איהו כורפ בעיקר ועי' ניצוצי שם
 לה דנהגון ברא קביה כרסין כו). ועי' מהניע וריא ק"ב ב' הנשמה נטיילה מכסא הכבוד.
 יז) עי' רע"ט פנת רכ"ג א' תפארת אתקריגוה. טו) עי' בראשית כ"ו ב' נצח שוקא ימינא כו). רע"ט אחרו ס"ח רע"א. טז) עי' לקי תכ"א (מ' ע"ב) אורייתא דבעיית אתקריאת פופא. רע"ז יתרו ע"ח ב' לילה לקבל פה. ועמשי"כ ב' נפש חיה. ט"ז ר"ח-ל"ח.
 יז) עי' רע"ט פנת רכ"ה רע"אלק' ת"ע (ק"ב א). יח) עי' משפטים קט"ז ב' ניצוצי אות י"ג, אות י"א, אות י"ב (כ"ח א). יט) עי' רע"ט פנת רכ"ח ע"א אות כ"ב. כ) עי' לקי בתק' (י"א ב). כא) בבלי"ר כ' קרקפנא וקראים הבתים של תפילין שלמבושים תפרשית שחם מוחן מלגא. ועי' לקי תסי"ט (קס"ז ב). כב) עי' הפרוס לרמי' שעי' עצמות ולכ"ס מ"ז ש' דוחי סעות פורשים ונשכחו אחר לשון הנהגו ברוב מקומות כו). עיי"ש.
 כ"ג) עי' לקי תכ"א (מ"ד א) קרקפנא איהו סלע ומבויעי מלגא דא כוחא כו). רע"ז יתיי רכ"ז ב' את ט'.

ההוא זמה, דאולדין מיא דשטים. ועל דא
 מיין אלין בעזרה, בגין אינון דאתחזון תמן
 דכורין. הו' שתאן מן מיא, לא חישי בנוקבי,
 במיתיהון לאתחזאה קמי מלפא קדישא. תו,
 דהא יתפקחון למנדע מלין סתימין דמלפא
 עלאה, גו מקדשא דא כל הרהורין ישתפחון,
 בר הרהורא דחדוה דמלפא קדישא.

ענפא חד נפיק, גו אמצעו דההוא מעיינא.
 אמר רב מתיבתא, פד קריבנא לההוא
 ענפא גו מעיינא, אסתלק ענפא לעילא לעילא,
 פל מה דקריבנא, הכי אסתלק, יסודא ושרשא
 דההוא ענפא לאו איהו אלא במיא. ההוא
 ענפא חפי עלמין. פל גונון דעלמא באינון
 טרפין דיליה. איבא דיליה, לא ידע מהו.
 ולא יכלין למנדע. ואמר, דקא שאיל למשיח
 על ההוא איבא, ואמר, איבא דא גניז, (זכריה ח)
 לאיש משענתו בידו מרוב ימים. מאן דזכי
 למנדע דא, לינדע.

רקיע חד אית על ההוא ענפא, פריש לעילא.
 מההוא רקיע, אזיל טלא על גבי מעיינא
 דא, ולא יתיר. פד אסתפל בר נש לההוא רקיע
 מרחיק, דמי תכלא. קריב יתיר, דמי סומקא.
 קריב יתיר, דמי ירוק קרוב יתיר, דמי חוור,
 דלית חוור בעלמא כגיניה. טלא דקא אזיל
 מניה, אשתאיב בההוא ענפא, ועביד איבא
 דא, ואתרבי. ההוא רקיעא, איהו אזיל
 בגלגולא יתיר, ממה דעיינין יכלין לאסתפלא.
 בר אינון נטורי קיימא קדישא, (ס"א בעו) דבעון
 לאתחזאה קמי מלפא, דהא לא אתחזון,
 אלא בגין לאחזאה דאינון בני גזירו קדישא.
 ועל דא, (שמות כג) יראה כל זכורף, אינון בני
 קיימא קדישא. דייק רב מתיבתא, זכורף, ולא
 זכרף. דהא זכר פתיב, ולא זכור, מאי זכורף.

שטים, ישטפו אותה זמה שילדו
 המים שבשטים. ועל כך כף מים
 אלה בעזרה, בגלל אלו שגראו
 שם זכרים, היו שותים מהמים,
 לא נתעוררו לנקבות כבואם
 להתראות לפני המלך הקדוש.
 ועוד, שחרי יתפקחו לדעת
 דברים סתומים של המלך
 העליון, תוף המקדש הזה כל
 ההרהורים נשכחו, פרט להרהור
 של חדות המלך הקדוש.

ענף אחד יוצא בתוף אמצע אותו
 מעין. אמר ראש הישיבה,
 כשהתקרבותי לאותו ענף שבתוף
 המעין, עלה ענף למעלה
 למעלה. כל מה שהתקרבותי - כך
 עלה. יסוד ושרש אותו ענף אינו
 רק במים. אותו ענף מכסה
 עולמות. כל גוני העולם באותם
 הענפים שלו. פרוי לא ידע מהו,
 ולא יכולים לדעת. ואמר ששאל
 את המשיח על אותו פרי, ואמר,
 פרי זה גנוז (זכריה ח) לאיש
 משענתו בידו מרב ימים. מי
 שזוכה לדעת זה - שידע.

רקיע אחד יש על אותו ענף פרוש
 למעלה. מאותו רקיע הולף טל
 על גבי אותו מעין, ולא יותר.
 כשמסתפל אדם על אותו רקיע
 מרחוק, דומה תכלת יותר קרב,
 דומה אדם. קרב יותר, דומה ירק.
 קרב יותר, דומה לבן, שאין
 בעולם לבן כמותו. טל שהולף
 ממנו נשאב באותו ענף, ועושה
 פרי זה ומתגדל. אותו רקיע הוא
 הוא הולף בגלגול יתיר ממה
 שעינים יכולות להסתפל.

בר אותם שומרי ברית הקדש
 (רוצים) שרוצים להראות לפני
 המלך, שחרי לא נראו אלא
 בשביל להראות שהם בני מילה
 קדושה. ועל זה, (שמות כג) יראה
 כל זכורף, אותם בני ברית קדש.
 דייק ראש הישיבה, זכורף ולא

אֶלָּא כָּל אֵינֹנֵן דְּנֻטְרִין קַיִימָא קַדִּישָׁא, וְלֹא
חֻבָּאן בֵּיהּ, אֵינֹנֵן הֵווּ בְּגֵי מַלְפָּא, דְּבַכְּל יוּמָא
מִשְׁתַּבַּח בַּהוּ וְדְכִיר לֹון תְּדִיר. וְעַל דָּא זְכוּרָךְ,
הֵהוּא דְאִית בֵּיהּ קַיִימָא קַדִּישָׁא, דְּדְכִיר לֹון
מַלְפָּא בְּכָל יוּמָא, דְּלִית שְׂבַחָא קַמִּי מַלְפָּא
עַלְאַה, (א) פְּמָאן דְּנֻטְרִי קַיִימָא דָּא.

וְעַל דָּא בְּעֵי דִיתְחִזּוּן תְּלַת זְמַנִּין בְּשַׁתָּא קַמִּיהּ.
תְּלַת זְמַנִּין אַמְאִי. אֶלָּא בְּגִין אַבְהֵן קַדְמָאִי,
דְּקַבִּילוּ לְהַאי בְרִית, קַדְמָאָה לְכָל פְּקוּדֵין
דְּאוּרֵייתָא, וּבְגִין כֶּף תְּלַת זְמַנִּין אֵינֹנֵן בְּשַׁתָּא.
אַבְרָהָם קַבִּיל בְרִית. יַצְחָק קַבִּיל בְרִית. יַעֲקֹב
הָהוּא שְׁלִים מַפְלָהוּ, וְעַל דָּא כְּתִיב בֵּיהּ, (בְּרַאשִׁית

כ) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם, שְׁלִים מַפְלָא.
אַבְרָהָם תָּמִים אַקְרִי, וְלֹא הָהוּא כָּל כֶּף שְׁלִים,
אַבְל תָּם: שְׁלִים מַפְלָא. מַה כְּתִיב

בְּנַח, (בְּרַאשִׁית ו) אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדוֹרוֹתָיו.
דְּהָהוּ רְשִׁים בְּרִישִׁמוּ קַדִּישָׁא בִּינְיָהוּ. וְאָמַר
רַב מְתִיבְתָּא, בְּכָל אֲתָר דְּכְתִיב תָּמִים, דְּרִישִׁים
בְּרִישִׁמוּ קַדִּישָׁא, בְּאֵת קַיִימָא דְּבְרִית, וּבְגִין
(ד) קַס"ו ע"א) דְּנֻטְרִי בְרִית, אַקְרִי תָּמִים בְּדוֹרוֹתָיו.
מַה דְּלָא הֵווּ פְּלָהוּ הַכִּי, דְּאֵינֹנֵן מְחַבְּלֵן
אַרְחִייהוּ.

וְעַל דָּא כְּתִיב, אֵת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נָח. וְכִי
מָאן יָכִיל לְמִיּהָף עַמִּיהּ. אֶלָּא כָּל מָאן
דְּנֻטְרִי בְרִית קַדִּישָׁא, אֲזִדְּוּגַת בֵּיהּ שְׂכִינְתָּא,
וְשָׂרִיאַת עָלֶיהּ. וּבְגִין כֶּף, (דְּבָרִים יח) תָּמִים תִּהְיֶה
עִם יְיָ אֱלֹהֶיךָ. תָּמִים תִּהְיֶה, וּלְבַתֵּר עִם יְיָ
אֱלֹהֶיךָ. בְּזוּוּגָא חֲדָא. דְּכִיּוֹן דְּנֻטְרִי בְרִית דָּא,
עִם יְיָ לְהוּי, וְלֹא אֲתַפְּרֵשׁ מִנִּיהּ.

בְּאַבְרָהָם כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית יז) הִתְהַלֵּךְ לְפָנַי וְהָיָה
תָּמִים, גְּזִירוּ דְאֵת קַיִימָא. הִתְהַלֵּךְ
לְפָנַי, מַהֲכָא, דְּלָא יְהֵף גְּבַר בְּתַר אֲתַתָּא, אֶלָּא
שְׁלֵא לַךְ גְּבַר אַחַר אִשָּׁה, אֶלָּא לְפָנֶיהָ דְּרַךְ כְּשֵׁר הוּא. וְהָרִי כְּתוּב (שְׁמוֹת כ) הִנֵּה אֲנִכִּי שְׁלַח מִלְאָךְ

זְכוּרָךְ, שְׁהָרִי זְכוּר כְּתוּב, וְלֹא זְכוּר.
מַה זֶה זְכוּרָךְ? אֶלָּא כָּל אוֹתָם
שְׁשֻׁמְרוּ בְרִית קְדֵשׁ וְלֹא חֻטְאוּ
בוּ, הֵם הָיוּ בְּגֵי הַמְּלָךְ שְׂבַכְל יוֹם
מִשְׁתַּבַּח בְּהֵם וְזָכוּר אוֹתָם תָּמִיד.
וְעַל כֵּן זְכוּרָךְ, הֵהוּא שְׂיֵשׁ בּוֹ
בְרִית קְדוּשָׁה, שְׁזָכוּר אוֹתָם
הַמְּלָךְ בְּכָל יוֹם, שְׂאִין שְׂבַח לְפָנֵי
הַמְּלָךְ הַעֲלִיין (א) קַמִּי שְׁשׁוּמְר
בְרִית זוֹ.

וְעַל כֵּן צְרִיף לְהַרְאוֹת שְׁלֵשׁ
פְּעָמִים בְּשַׁנְהָ לְפָנָיו. שְׁלֵשׁ
פְּעָמִים לְמַה? אֶלָּא בְּגִלְל אַבוֹת
הַרְאֻשׁוֹנִים שְׁקַבְּלוּ בְרִית זוֹ
רִאשׁוֹנָה לְכָל מַצּוּוֹת הַתּוֹרָה,
וּמִשׁוּם כֶּף שְׁלֵשׁ פְּעָמִים הֵם
בְּשַׁנְהָ. אַבְרָהָם קַבִּיל בְרִית, יַצְחָק
קַבִּיל בְרִית, יַעֲקֹב הָיָה שְׁלֵם
מַפְלָם, וְעַל כֵּן כְּתוּב בּוֹ (בְּרַאשִׁית
כח) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם, שְׁלֵם מַהֲכָל.
אַבְרָהָם נִקְרָא תָּמִים, וְלֹא הָיָה
כָּל כֶּף שְׁלֵם, אַבְל תָּם - שְׁלֵם
מַהֲכָל. מַה כְּתוּב בְּנַח? (שם ו) אִישׁ
צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדוֹרֹתָיו. הָיָה
רְשׁוּם בְּרִישִׁם קְדוּשׁ בִּינְיָהֶם. וְאָמַר
רִאשׁ הַיְשִׁיבָה, בְּכָל מְקוֹם שְׂכַתוֹב
תָּמִים, שְׂרִשׁוּם בְּרִישִׁם קְדוּשׁ
בְּאוֹת קִיּוּם הַבְּרִית, וּמִשׁוּם
שְׁשֻׁמְר הַבְּרִית נִקְרָא תָּמִים
בְּדוֹרֹתָיו, מַה שְׁלֵא הָיוּ כְּלָם כֶּף,
שְׁהֵם מְחַבְּלִים דְּרַכִּיבָהֶם.

וְעַל זֶה כְּתוּב אֵת הָאֱלֹהִים
הִתְהַלֵּךְ נָח. וְכִי מִי יָכוֹל לְלַכֵּת
עִמּוֹ? אֶלָּא כָּל מִי שְׁשׁוּמְר בְרִית
קְדֵשׁ, מְזַדְּוּגַת בּוֹ שְׂכִינָה וְשׁוֹרָה
עָלָיו. וּמִשׁוּם כֶּף, (דְּבָרִים יח) תָּמִים
תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ. תָּמִים תִּהְיֶה,
וְאַחַר כֶּף עִם ה' אֱלֹהֶיךָ. בְּזוּוּג
אַחַד. שְׂכִינֵן שְׁשׁוּמְר בְרִית זוֹ, עִם
ה' לְהוּיּוֹת, וְלֹא גַפְרִי מִמֶּנּוּ.

בְּאַבְרָהָם כְּתוּב, (בְּרַאשִׁית יז)
הִתְהַלֵּךְ לְפָנַי וְהָיָה תָּמִים, מִילַת
אוֹתוֹ בְרִית. הִתְהַלֵּךְ לְפָנַי - מִפְּאֵן
שְׁלֵא לַךְ גְּבַר אַחַר אִשָּׁה, אֶלָּא לְפָנֶיהָ דְּרַךְ כְּשֵׁר הוּא. וְהָרִי כְּתוּב (שְׁמוֹת כ) הִנֵּה אֲנִכִּי שְׁלַח מִלְאָךְ

לְפָנַי. (שם לג) וְשַׁלַּחְתִּי לְפָנַיךָ מִלֵּאָדָּם. לְאַבְרָהָם שְׂלֵא הֲיִהּ מֵהוּל, דְּחָה אוֹתוֹ לְפָנָיִךָ. וְעַל כֵּן לֹא כְּתוּב הִיּה תְּמִים וְהִתְהַלַּךְ לְפָנָי, אֲלֵא הִתְהַלַּךְ לְפָנָי, שְׂלֵא רָאוּי אִתָּה עַד שֶׁתְּהִיָּה תְּמִים. וְכֵן בְּכֻלָּם, כִּינּוּן שֶׁכֵּן אָדָם תְּמִים וְשׁוֹמֵר אוֹתוֹ, מִיַּד הִיא לְפָנָיו, וְהוּא אֲתֵרִיָּה, כְּשֶׁר הוּא לְזָה. לְחִסְרוֹן מֵה כְּתוּב? (שמואל א טו) כִּי שָׁב מֵאַחֲרָי.

נַח מֵהוּל הִיּה וְתְּמִים, פְּרִיעָה לֹא הִיְתָה בו, וּמִשׁוּם שְׂלֵא הִיְתָה בו פְּרִיעָה, מֵה כְּתוּב? אֵת הָאֱלֹהִים, וְלֹא אַחַר הָאֱלֹהִים. לְפָנָים לֹא הִיּה, מִשׁוּם שֶׁהִיּה מֵהוּל. לְאַחֵר לֹא הִיּה, מִשׁוּם שְׂלֵא נִפְרַע. אִז אֵיךְ הִיּה? אֵת הָאֱלֹהִים, סְמוּךְ לוֹ, וְלֹא יְכוּל לְהִסְתַּכֵּל בו, שְׂלֵא כָּל כֶּף כְּשֶׁר.

בְּיִשְׂרָאֵל כְּתוּב, (שמוות יג) וַיִּי הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן [וַיִּגוֹ'] וְלַיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ וַיִּגּוֹ'. כִּינּוּן שֶׁאֲמָרוּ יִשְׂרָאֵל (שם יד) הַמִּבְּלִי אֵין קְבָרִים בְּמִצְרַיִם וַיִּגּוֹ', כִּי טוֹב לָנוּ עֲבַד אֵת מִצְרַיִם - כִּכְיֻכּוֹל נַחֲלֵשׁ דַּעְתּוֹ. כְּתוּב וַיִּסַּע מִלֵּאָדָּם הָאֱלֹהִים הִהְלֵךְ לְפָנָי מִחֲנֵה יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךְ מֵאַחֲרֵיהֶם. וַיִּסַּע, לַעֲשׂוֹת בָּהֶם נִקְמוֹת.

וְעַל זֶה שֶׁמַּח הַמְּשִׁיחַ וְשִׁמַּח רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, שֶׁהַתְּבַשֵּׁר בְּזָה. וְאָמַר רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, שֶׁהִי דִיֵּק לְמִשִּׁיחַ וְאָמַר, מִנּוּן הִיּה לְדִנְיָאֵל שְׁאָמַר, (דניאל ה) שְׁכַר מְלֻכּוֹתֵךְ לְשָׁנִים וְנִתְּנָה לְמַדֵּי וּפְרָס? מֵאוֹתָן אוֹתִיּוֹת שֶׁל וּפְרָסִין נִשְׁמַע לוֹ. וְכֵן מֵהוּ? אָמַר לוֹ, כֶּף זֶה וְדֵאֵי, פְּרָס פְּרִיסַת מְלֻכּוֹתֵךְ (שְׁכַר מְלֻכּוֹתֵךְ) הַרְשָׁעָה עַל יְדֵי מִשִּׁיחַ אַחַר, וְאַחַר כֶּף יִשְׁלַט מְלֵךְ פְּרָס וַיִּטַּל מִמְּלֻכּוֹת רַבּוֹת, וַיִּשְׁלַט עַל אֶרֶץ הַקִּדְשׁ שָׁנִים עֶשְׂרִי חֲדָשִׁים, וַיִּשְׁלַט וַיְהַרְגַּם רַבִּים וְאוֹתוֹ מִשִּׁיחַ, וְאַחַר כֶּף יִפֹּל,

קִמְהָא, אֲרַח כְּשֶׁר אִיהוּ. וְהָא כְּתִיב, (שמוות כג) הִנֵּה אֲנִכִּי שׁוֹלַח מִלֵּאָדָּם לְפָנַיִךְ. (שמוות לג) וְשַׁלַּחְתִּי לְפָנַיִךְ מִלֵּאָדָּם. לְאַבְרָהָם דְּלֹא הָוָה גְּזִיר, דְּחָה לִּיָּה לְקִמְהָ. וְעַל דָּא לֹא כְּתִיב הִיּה תְּמִים, וְהִתְהַלַּךְ לְפָנָי. אֲלֵא הִתְהַלַּךְ לְפָנָי, דְּלֹא יְאוּת אֲנָתָה, עַד שֶׁתְּהִיא תְּמִים. וְכֵן בְּכֻלָּהוּ, כִּינּוּן דְּבַר נֶשׂ תְּמִים, וְנִטְוִיר לִיָּה, מִיַּד הִיא לְקִמְיָה, וְאִיהוּ אֲבַתְרָה, כְּשֶׁר אִיהוּ לְדָא. לְגִרְעוֹנָא מֵה פְּתִיב, (שמואל א טו) כִּי שָׁב מֵאַחֲרָי.

נַח גְּזִיר הָוָה, וְתְּמִים, פְּרִיעָה לֹא הָוָה בִּיָּה, וּבְגִין דְּלֹא הָוָה בִּיָּה פְּרִיעָה מֵה כְּתִיב, אֵת הָאֱלֹהִים, וְלֹא אַחַר הָאֱלֹהִים, לְקִמְא לֹא הָוָה, בְּגִין דְּהָוָה גְּזִיר, לְאַחֲרָא לֹא הָוָה, בְּגִין דְּלֹא אֲתַפְרַע. אֵיךְ הָוָה. אֵת הָאֱלֹהִים, סְמוּךְ לִיָּה, וְלֹא יְכוּל לְאַסְתַּכְּלָא בִּיָּה, דְּלֹאוּ כְּשֶׁר כָּל כֶּף. בְּיִשְׂרָאֵל כְּתִיב, (שמוות יג) וַיִּי הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן וְלַיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ וַיִּגּוֹ'.

כִּינּוּן דְּאֲמָרוּ יִשְׂרָאֵל, (שמוות יד) הַמִּבְּלִי אֵין קְבָרִים בְּמִצְרַיִם וַיִּגּוֹ'. כִּי טוֹב לָנוּ עֲבַד אֵת מִצְרַיִם. כְּכֻיֻכּוֹל, אֲתַחֲלֵשׁ דַּעְתָּא. כְּתִיב וַיִּסַּע מִלֵּאָדָּם הָאֱלֹהִים הִהְלֵךְ לְפָנָי מִחֲנֵה יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךְ מֵאַחֲרֵיהֶם, וַיִּסַּע לְמַעַבְד בְּהוּ נּוֹקְמִין. (חסר).

וְעַל דָּא חֲדַי מְשִׁיחַ, וְחֲדַי רַב מְתִיבְתָא, דְּקָא אֲתַבְשֵׁר בְּדָא. וְאָמַר רַב מְתִיבְתָא, דְּהָא דִּיֵּיק לְמִשִּׁיחַ וְאָמַר, מִנָּא הָוָה לְדִנְיָאֵל דְּקָאֲמַר, (דניאל ה) פְּרִיס פְּרִיסַת מְלֻכּוֹתֵךְ וַיְהִיבַת לְמַדֵּי וּפְרָס. מֵאֵינּוֹן אֲתוּוֹן דְּוּפְרָסִין אֲשֶׁתַּמַּע לִיָּה. וְהָכָא מֵאֵי הוּא. אָמַר לִיָּה, הָכִי הוּא וְדֵאֵי, פְּרִיס פְּרִיסַת מְלֻכּוֹתֵךְ חִיבָא, עַל יְדֵי דְמִשִּׁיחַ אַחֲרָא, וְלִבְתַּר יִשְׁלוּט מְלֵךְ פְּרָס, וַיִּטּוֹל מִלְּפָוֹן סְגִיאִין, וְהוּא יִשְׁלַט עַל אֶרְעָא קְדִישָׁא תְּרִיסַר יְרַחֵי, וְהוּא יִשְׁלוּט וַיִּקְטוֹל סְגִיאִין, וְהָהוּא מְשִׁיחָא, וְלִבְתַּר יִפּוֹל, וַיִּקְבְּלוֹן מְלֻכּוֹתָא קְדִישֵׁי

עֲלִיּוֹנִין. וְעַל דָּא, וּפְרָסִין, מְלָכָא דְפָרַס,
אֲשַׁתְּמַע הֶכָּא.

ויקבלו את המלכות קדושים
עליונים. ועל זה ופרסין, מלך
פרס נשמע כאן.

אי חסידא קדישא, פמה חדוה על חדוה,
בההוא מעיינא. בההוא מעיינא, מגדלא
כל זיני אילנין, דנצבי קדשא בריה הוא בגן
עדן, וכלהו קיימי לאסוותא, טרפין ואיבין
וענפין, ולחדו לכא תדיר. ולית בינייהו כפנא,
ודאגה, ואנחה, לעלמין. זפאה עמא דכל דא
מחפאן, וכל דא גניז לון.

אי חסיד קדוש, פמה חדוה על
חדוה באותו מעין. באותו מעין
מגדלים כל מיני אילנות שהצבי
הקדוש ברוך הוא בגן עדן, וכלם
קיימים לרפואה, עלים ופרות
וענפים, ולשמחת הלב תמיד.
ואין ביניהם רעב ודאגה ואנחה
לעולמים. אשרי העם שלכל זה
מצפים וכל זה גנוז להם.

אמר רבי שמעון, בקרקע דהאי מקדשא, אית
מאלין פליאן, אמר ליה, אי רבי, אי
רבי, זפאה חולקף דכל האי בההוא על גבי
ההוא מעיינא רקימא, אבל לית מאן דיכיל
לאסתפלא ביה, לזמנין נהירו דיליה נהורא.
לזמנין חשוכא, לזמנין גוון ארגוונא. מנצצן
דלא יכלין עיינין לאסתפלא לעילא. (ס"א תהיא)
היא דשאלת חסידא קדישא, מההוא קרקע
דמקדשא, רב מתיבתא לא פריש מגיה, דהא
גניז איהו גו ירדנא, והא אמינא לך מה
דאמינא, אבל נשאל מלה דא, ותנדע מה
דתנדע.

אמר רבי שמעון, בקרקע
המקדש הזה יש מאותן הפלאות.
אמר לו, אי רבי, אי רבי, אשרי
חולקף שכל זה באותו על גבי
אותו מעין רקום, אבל אין מי
שיכול להסתפל בו. לפעמים
אורו אור, לפעמים חשך,
לפעמים גון ארגמן, נוצצים
שהעינים לא יכולות להסתפל
למעלה. (תהיא) היא ששאלת,
חסיד קדוש, מאותו קרקע
המקדש, ראש הישיבה לא נפרד
מגנו, שהרי גנוז הוא בתוף
הירדן, והרי אמרתי לך מה
שאמרתי, אבל נשאל דבר זה,
ותדע מה שתדע.

ירדן דא, עאל ואתמשף זמנא חדא בשתא,
גו ההוא נהר דנפיק מעדן, לאו מאינון
ארבע נהרין דאתמשכן מגיה, אלא ביה ממש.
פיון דמטי לגביה, איהו אתמשף ואתפשט
ועאל גו ירדנא. וכיון דמטי גו קרקע
דמקדשא, אשתכח תמן תלת יומין, ולא
אתפשט ולא אתמשף לאתר אחרא. ואמר רב
מתיבתא, דכד אהדר ההוא נהר לאתריה,
שביק תמן, כל זיני ציורין, דקא עביד קדשא
בריה הוא בגן עדן, דאינון ציורין גניזין,
דתחות דוכפיהו. (חסר).

ירדן זה נכנס ונמשף זמן אחד
בשנה לתוף אותו נהר שיוצא
מעדן, ולא מאותם ארבעה נהרות
שנמשכים ממנו, אלא בו ממש.
כיון שהגיע אליו, הוא נמשף
ומתפשט ונכנס לתוף הירדן.
וכיון שמגיע לתוף קרקע
המקדש, נמצא שם שלשה ימים,
ולא מתפשט ולא נמשף למקום
אחר. ואמר ראש הישיבה,
שכשחזר אותו נהר למקומו,
משאיר שם כל מיני ציורים
שעושה הקדוש ברוך הוא בגן
עדן, שאותם ציורים גנוזים תחת
מקומם.

א"ה פאן ואלה פאן, ועולים

אר"ן הקא ואלין הקא, וסלקי ונחתי

כדקדמיתא. בההוא סטר דרום, אית תלת מאה
וחמשין עמודין, מפל זיני מרגלאן. ואלין
אינון דנהרין תדיר, ונטפין בוסמין טמירין,
דלא אתגלו לעלמין. ארבע אגנין בכל (דק קס"ו)
עמודא ועמודא נעיצין. וכד אינון בוסמין
נטפין, מאינון עמודין, נפלי בהו, ואתמליין
בלהו אגנות, ולא נפקין בוסמין לבר.

מאינון בוסמין, זמינין לזמנא דאתי, לאקטרא
בכל יומא קטורתא, קמי מלפא
קדישא. דלא יהו מפתישו דבני נשא. אינון
בוסמין לא ידיע עקרא דלהון, וממה הו,
אלא מאינון עמודין נפלין תמן.

תרין נשרין בכל עמודא ועמודא, מתנצצין
מתלהטין בכל גוויין. שבע מאה נשרין.
אינון, פרחין, אלין הכא ואלין הכא, בגלגולא
דעמודין. פד אסתתרון, לא יכלין עיינין
לאסתפלא, דוכתא דבהו.

תלת אתוון בלטין ופרחין, מפומא דא לפומא
דא. בגלגולא דעמודין ונשרין. פל אינון
אתוון מרקמן באשא הוורא, ודהבא ירוקא.
תרין אלפין ומאה מגרתין, תליין בין אינון
עמודין. ותרין אלפין ומאה שרגין, בכל
מנרתא ומנרתא. דלקין ביממא, ובליליא
מתדעכי, על צערא דישראל. פד אתי צפרא,
דלקין בלהו מגרמייהו.

אדהו יתבי, אמרי הא רמש ליליא. אמר ליה
לרבי שמעון, אי חסידא קדישא, נהירו
דעלמא, טול פנקסא דאתמתא דא, וטול
שרגא, וכתוב מלין אליו, דהא מטא זמנא
דילן, לפקדא כל חד וחד לגו קבריה, עד
פלגו ליליא, דקודשא בריך הוא עאל גו גנתא
לאשתעשעא בהדי צדיקייא וכדין כל חד וחד
יחד עם הצדיקים, ואו כל אחד ואחד פורת לשם. ולמחר נהיה אצלך, הואיל ונתנו לנו רשות

ויורדים במקדם. באותו צד דרום
יש שלש מאות וחמשים עמודים
מכל מיני מרגליות. ואלה אותם
שמאירים תמיד, ונוטפים
בשמים נסתרים שלא התגלו
מעולם. ארבעה אגנים בכל עמוד
ועמוד נעוצים. וכשאותם
בשמים נוטפים מאותם עמודים,
נופלים בהם, ומתמלאים כל
האגנות, ולא יוצאים הבשמים
החוצה.

מאותם בשמים עתידים לעתיד
לבא להקטיר בכל יום קטרת
לפני המלך הקדוש, שלא יהיו
מפתישת בני האדם. אותם
בשמים לא ידוע עקרם, וממה
היו, אלא מאותם עמודים
שנופלים שם.

שני נשרים בכל עמוד ועמוד
נוצצים ולוהטים בכל הגוונים.
שבע מאות נשרים הם, פורחים
אלה כאן ואלה כאן בגלגול
העמודים. כשמסתובבים, לא
יכולות העינים להסתכל המקום
שבהם.

שש אותיות בולטות ופורחות
מפה זה לפה זה. בגלגול
העמודים ונשרים. כל אותן
אותיות מרקמות באש לבנה
וזהב רק. אלפים ומאה מנורות
תלויות בין אותם עמודים,
ואלפים ומאה נרות בכל מנורה
ומנורה. דולקים ביום, ובליילה
דועכים על צער ישראל. כשמגיע
הבקר דולקים כלם מעצמם.

עד שהיו יושבים, אמרו, הרי ירד
הלילה. אמר לו לרבי שמעון, אי
חסיד קדוש, אור העולם, קח
פנקס של תיק זה, וקח גר וכתב
דברים אלו, שהרי הגיע זמננו
לפקד כל אחד ואחד לתוך קברו
עד חצות הלילה, שהקדוש ברוך
הוא נכנס לתוך הגן להשתעשע

פָּרַח לְתַמָּן. וּלְמַחַר נִהְיֵי גִבָּהּ, הוֹאִיל וַיְהִיבוּ
לָן רִשׁוֹ, לְאַשְׁלָמָא דִּירוּנָא דְקָא מְשַׁדְרֵי לָךְ.
פָּרַחֵי, בְּכַה רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְגַעֲא.

פָּתַח וְאָמַר, (משלי ה) אֵילַת אֲהָבִים וַיַּעֲלֵת חֵן
דְּדִידְהָ יִרְוּךָ בְּכָל עֵת בְּאַהֲבַתְהָ תִשְׁגָּה
תְּמִיד. אֹרִייתָא אֹרִייתָא, נְהִירוֹ דְּכָל עַלְמִין,
בְּמָה יִמִּין, וַנְחָלִין, וּמְקוֹרִין, וּמִבּוּעֵין,
מִתְפַּשְׁטֵי מַנְהָ לְכָל סְטָרִין. מַנְה פְּלֵא, עֵלְךָ
קַיְימֵי עֵלְאִין וְתַתְּאִין, נְהִירוֹ עֵלְאַה (בדא) מַנְה
נִפְקָא. אֹרִייתָא אֹרִייתָא, מַה אִימָא לְגַבְךָ,
אֵילַת אֲהָבִים אַנְתָּ, וַיַּעֲלֵת חֵן (בב) עֵילָא וְתַתָּא
רַחֲמִין דִּילָךְ. מָאן יִזְבִּי לִנְקָא מַנְה פְּדָקָא
יָאוּת. אֹרִייתָא אֹרִייתָא שְׁעִשׂוּעִים דְּמֵאָרְךָ,
מָאן יְכִיל לְגַלְאַה, וּלְמִימַר סְתָרִין וּגְנִיזִין דִּילָךְ.
בְּכַה, וְאַעִיל רִישִׁיהָ בֵּין בְּרַפּוּי, וְנִשְׁק לַעֲפָרָא.
אַדְהָבֵי חֲמָא כְּמָה דִּיוֹקְנִין דְּחִבְרֵיא סַחְרָנִיה.
אָמַר לִיהָ, לֹא תִדְחַל בְּרִיהָ דִּיוֹחָאֵי,
לֹא תִדְחַל בּוּצִינָא קְדִישָׁא, כְּתוּב וַחֲדֵי גּוֹ חֲדָרָה
דְּמֵאָרְךָ. כְּתַב כָּל אֵינּוֹן מַלִּין דְּשִׁמְע בְּהֵהוּא
לִילֵיא, וְלַעֲא לֹון, וְלַהֲג לֹון, וְלֹא אַנְשֵׁי מְלָה.
וְהֵהוּא שְׂרָגָא נְהִיר קָמִיהָ כָּל הֵהוּא לִילֵיא, עַד
דְּאֵתָא צְפָרָא. כַּד אֵתָא צְפָרָא, זְקַף עֵינּוּי, וְחֲמָא
חַד נְהִירוֹ דְּהוּה נְהִיר בְּרַקִּיעָא, מְאִיף עֵינּוּי
לְתַתָּא. אַהֲדָר כְּמַלְקֵדְמִין, וְחֲמָא נְהִירוֹ בְּכָל
רַקִּיעַ, דְּנְהִיר וְסָלִיק בְּהֵהוּא נְהִירוֹ דִּיוֹקְנָא
דְּבִיתָא, בְּכַמְהָ צִיּוּרִין. חָדָא רַבֵּי שְׁמַעוֹן,
וּלְפּוּם רַגְעָא, אַגְנִיז הֵהוּא נְהוּרָא.

אַדְהָבֵי, הָא אֵינּוֹן תְּרִין שְׁלִיחֵן אַתְיִין.
אַשְׁכַּחוּהוּ רִישִׁיהָ בֵּין בְּרַפּוּי. אָמַרוּ
לִיהָ שְׁלָמָא עֲלֵיהָ דְמַר, שְׁלָמָא לְמָאן דְּעֵלְאִין
וְתַתְּאִין בְּעָאן לְאַקְדָּמָא לִיהָ שְׁלָם. קוּם. קוּם
רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְחָדָא בְּהוּ. אָמַרוּ לִיהָ, וְלֹא חֲמִית
נִיחָא דְרוּחָא דְעַבְד לָךְ מְאָרְךָ, חֲמִית נְהִירוֹ

לְהַשְׁלִים הוֹרוֹן שְׁמַשְׁלַחִים לָךְ.
פְּרַחוּ, וּבְכַה רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְגַעֲה.
פָּתַח וְאָמַר, (משלי ה) אֵילַת אֲהָבִים
וַיַּעֲלֵת חֵן דְּדִידְהָ יִרְוּךָ בְּכָל עֵת
בְּאַהֲבַתְהָ תִשְׁגָּה תְּמִיד. תוֹרָה
תוֹרָה, אֹור כָּל הָעוֹלָמוֹת, כְּמָה
יָמִים וַנְחָלִים וּמְקוֹרוֹת וּמִבּוּעִים
מִתְפַּשְׁטִים מַמְהָ לְכָל הַצְּדִידִים.
מַמְהָ הַכֵּל, עֵלְיָךְ עוֹמְדִים עֵלְיוֹנִים
וְתַחְתּוֹנִים, אֹור הָעֵלְיוֹן (בדא) מַמְהָ
יִצְאָ. תוֹרָה תוֹרָה, מַה אָמַר
לְפָנֶיךָ? אֵילַת אֲהָבִים אַתָּ, וַיַּעֲלֵת
חֵן, (אצל) מַעֲלָה וּמְטָה אֲהוּבִים
שְׁלָךְ. מִי יִזְכֶּה לֵינַק מַמְהָ כְּרַאֲוִי?
תוֹרָה תוֹרָה, שְׁעִשׂוּעִים שְׁל
רַבּוּנְךָ, מִי יִכּוֹל לְגַלוֹת לְוֹמַר
סְתָרִים וּגְנִיזוֹת שְׁלָךְ? בְּכַה,
וְהַכְּנִים רֵאשׁוּ בֵּין בְּרַפּוּי וְנִשְׁק אַתָּ
הָעֶפֶר.

בֵּין כְּף רְאָה כְּמָה דְּמִיתוּת שְׁל
חֲבָרִים סְבִיבוּ. אָמַר לוֹ, אַל תִּיכְרָא
כַּד יוֹחָאֵי, אַל תִּפְסַד מְנוּרָה
קְדוּשָׁה, כְּתַב וּשְׁמַח תוֹף שְׁמַחַת
רַבּוּנְךָ. כְּתַב כָּל הַדְּבָרִים הַלְלוּ
שְׁשִׁמַּע בְּאוֹתוֹ לִילָה, וְלְמַד בְּהֵם
וְעִסַּק בְּהֵם, וְלֹא שְׁכַח דְּבַר. וְאוֹתוֹ
גַּר הָאִיר לְפָנָיו כָּל אוֹתוֹ הַלִּילָה
עַד שְׁהֲגִיעַ הַבִּקְרָ. כְּשִׁהֲגִיעַ
הַבִּקְרָ, הָרִים עֵינּוּי, וְרָאָה אוֹר
אַחַד שְׁהִיָּה מְאִיר בְּרַקִּיעַ. הוֹרִיד
עֵינּוּי לְמַטָּה. חֲזוּר כְּמַקְדָּם וְרָאָה
אוֹר בְּכָל הַרַקִּיעַ שְׁמֵאִיר וְעוֹלָה
בְּאוֹתוֹ אוֹר דְּמוֹת הַבַּיִת כְּכַמְהָ
צִיּוּרִים. שְׁמַח רַבֵּי שְׁמַעוֹן, וּלְפִי
רַגְע נִגְנִז כָּל אוֹתוֹ הָאוֹר.

בֵּין כְּף תְּרֵי אוֹתָם שְׁנֵי שְׁלִיחִים
בָּאִים. מְצִאוּהוּ רֵאשׁוּ בֵּין בְּרַפּוּי.
אָמַרוּ לוֹ, שְׁלוֹם עֲלֶיךָ מַר! שְׁלוֹם
לְמִי שְׁעֵלְיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים רוּצִים
לְהַקְדִּים לוֹ שְׁלוֹם. קוּם! קוּם רַבֵּי
שְׁמַעוֹן וּשְׁמַח בְּהֵם. אָמַרוּ לוֹ,
וְלֹא רְאִיתָ נַחַת רוּחַ שְׁעִשָּׂה לָךְ
רַבּוּנְךָ? רְאִיתָ אוֹר הַבַּיִת בְּרַקִּיעַ?
אָמַר לְהֵם, רְאִיתָ. אָמַרוּ לוֹ,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר

אורות הזהר

- א. ספר "תשובת הרשב"י"
- ב. ספר "נפלאות הזהר"
- ג. ספר "תהלות הזהר"
- ד. ספר "גאילת הרשב"י"
- ה. ספר "במחיצת הרשב"י"
- ו. ספר "מפעלות הזהר"
- ז. ספר "אור הרשב"י"
- ח. ספר "הזהר והערב רב"
- ט. ספר "זכותא דרשב"י"
- י. ספר "גימטריאות הזהר"
- יא. ספר "שער התקונים"
- יב. ספר "שירה וזמרה - בר יוחאי"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תשוב"א
אלול שנת תש"ע לפ"ק